

POSTANOWIENIE

Dnia 10 kwietnia 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Robert Stefanicki

w sprawie z odwołania M. H.

od decyzji Dyrektora Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw
Wewnętrznych i Administracji w Warszawie

o wysokość emerytury policyjnej,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu 10
kwietnia 2026 r.,

po rozpoznaniu skargi kasacyjnej odwołującego się od wyroku Sądu Apelacyjnego
we Wrocławiu

z dnia 31 maja 2023 r., sygn. akt III AUa 396/22,

I. umarza postępowanie kasacyjne;

**II. nie obciąża organu rentowego kosztami postępowania
kasacyjnego.**

H.P.

UZASADNIENIE

W wyroku z 31 maja 2023 r., sygn. akt III AUa 396/22, Sąd Apelacyjny we Wrocławiu – w sprawie z odwołania M. H. przeciwko Dyrektorowi Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji w Warszawie o wysokość emerytury policyjnej – zmienił zaskarżony apelacją organu rentowego wyrok Sądu Okręgowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z 25 stycznia 2022 r., sygn. akt VIII U 1541/21, w ten sposób, że oddalił odwołanie

odwołującego się od decyzji organu – Dyrektora ZER MSWiA z 24 czerwca 2017 r., Nr [...].

Powyższy wyrok Sądu Apelacyjnego odwołujący się zaskarżył skargą kasacyjną.

W piśmie z 15 stycznia 2026 r. pełnomocnik pozwanego Dyrektora ZER MSWiA wniósł o umorzenie postępowania.

W piśmie z 4 lutego 2026 r. pełnomocnik odwołującego się wyraził zgodę na umorzenie postępowania wobec spełnienia świadczenia oraz wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów postępowania i kosztów zastępstwa procesowego w sprawie.

W piśmie z 12 lutego 2026 r. pełnomocnik pozwanego wniósł o oddalenie wniosku o zasądzenie od organu rentowego na rzecz odwołującego się kosztów postępowania i kosztów zastępstwa procesowego.

W piśmie z 24 marca 2026 r. pełnomocnik odwołującego się cofnął skargę kasacyjną.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398²¹ k.p.c., jeżeli nie ma szczególnych przepisów o postępowaniu przed Sądem Najwyższym, do postępowania tego stosuje się odpowiednio przepisy o apelacji. Odpowiednie zastosowanie w postępowaniu kasacyjnym znajduje więc między innymi art. 391 § 2 zdanie pierwsze k.p.c., w myśl którego w razie cofnięcia apelacji sąd drugiej instancji umarza postępowanie apelacyjne (tu: postępowanie wywołane wniesieniem skargi kasacyjnej).

W judykaturze przyjęto, że cofnięcie skargi kasacyjnej stanowi czynność procesową, która nie podlega weryfikacji sądowej i prowadzi do umorzenia postępowania przed Sądem Najwyższym. Choć bowiem w sprawach z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych cofnięcie środków odwoławczych podlega ocenie z punktu widzenia przesłanek określonych w art. 469 k.p.c., a zatem nie może być skuteczne wówczas, gdyby czynność ta naruszała słuszny interes pracownika (ubezpieczonego), to cofnięcie nadzwyczajnych środków zaskarżenia nie podlega takiej ocenie (postanowienia Sądu Najwyższego z 23 września 2024 r., III USKP 95/24, Legalis nr 3133800; 21 sierpnia 2025 r., II CSKP 216/23, Legalis nr 3265259; 2 grudnia 2025 r., III PSK 160/25, Legalis nr 3295041; 20 stycznia 2026 r., II PZ 2/26, Legalis nr 3933784).

Kierując się przedstawionymi motywami oraz opierając się na podstawie art. 391 § 2 k.p.c. w związku z art. 398²¹ k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji postanowienia w punkcie pierwszym. Rozstrzygnięcie zawarte w punkcie drugim niniejszego postanowienia ma podstawę w art. 102 k.p.c.

[a.ł]